



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **VYSSPA Sports Technology s.r.o.**
sídlem Skladová 2438/6, Plzeň
zastoupen Mgr. Jiřím Čížkem, advokátem
sídlem Dvořákova 44/38, Plzeň

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

za účasti: **statutární město Karlovy Vary**
sídlem Moskevská 2035/21, Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17.5.2022, č.j. ÚOHS-12359/2022/161, sp.zn. ÚOHS-R0041/2022/VZ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Zadavatel (osoba zúčastněná na řízení) zadával ve zjednodušeném podlimitním řízení veřejnou zakázku „REKO AS Karlovy Vary“ na základě výzvy k podání nabídek ze dne 26.12.2021, která byla téhož dne uveřejněna na profilu zadavatele pod č. P21V00000087.
2. Žalovaný ve vztahu k tomuto zadávacímu řízení rozhodoval o návrhu VYSSPA Sports Technology, s.r.o. (žalobce) na přezkoumání úkonů zadavatele; návrh směřoval proti zadávacím podmínkám. Žalovaný usnesením ze dne 23.3.2022, č.j. ÚOHS-10236/2022/500, sp.zn. ÚOHS-S0053/2022/VZ, rozhodl, že se správní řízení podle § 257 písm. c) zákona č. 134/2016, o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), zastavuje, neboť v souvislosti s podáním návrhu navrhovatele (žalobce) nedošlo ke složení kauce podle § 255 odst. 1 ZZVZ. Předseda žalovaného pak nyní napadeným rozhodnutím žalobcův rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí (usnesení) potvrdil.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

3. Podle žalobce je napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.
4. Žalovaný podle žalobce pochybil tím, že nesprávně určil výši kauce podle § 255 odst. 1 ZZVZ, kterou byl žalobce v souvislosti s podáním návrhu na zahájení správního řízení povinen složit na účet žalovaného. Žalobce v rámci zadávacího řízení podal nabídku, v níž vyjádřil nabídkovou cenu v celkové výši 5 000 000 Kč, čímž naplnil hypotézu § 255 odst. 1 věty první ZZVZ, a tedy mu v souladu s tímto ustanovením vznikla povinnost složit na účet žalovaného kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele, tj. 50 000 Kč. Dovozuje-li žalovaný, že nabídkovou cenu žalobce není možné pro účely výpočtu kauce podle § 255 odst. 1 věty první ZZVZ akceptovat, neboť žalobcem podaná nabídka zjevně nebyla myšlena vážně, když dle žalovaného byla podána toliko za účelem umělého snížení výše kauce pro podání návrhu na zahájení správního řízení, jde podle žalobce o tvrzení liché a ničím nepodložené.
5. Dovozuje-li žalovaný, že pro závěr o účelovém podání nabídky za strany žalobce svědčí skutečnost, že žalobce podal do zadávacího řízení nabídkou neúplnou, neboť neobsahovala některé dokumenty požadované zadávací dokumentací, jde podle žalobce o argumentaci, která o skutečných záměrech žalobce při podání nabídky ničeho nevypovídá. Žalobce podáním nabídky ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) ZZVZ deklaroval zájem stát se účastníkem řízení, přičemž nepodal-li s ohledem na přesvědčení o nezákonnosti zadávacích podmínek nabídkou úplnou, nelze mu tento postup klást k tíži, když sám ZZVZ upravuje mechanismy, prostřednictvím kterých může zadavatel s neúplnou nabídkou dále nakládat (vyzvat dodavatele k doplnění, případně jej ze zadávacího řízení vyloučit); ZZVZ ovšem nestanoví, že se k neúplné nabídce nepřihlíží, jak nyní nezákonně činí žalovaný.

6. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že účelovost podané nabídky plyne i z nabídkové ceny žalobce ve výši 5 000 000 Kč, která je dle žalovaného v hrubém nepoměru s předpokládanou hodnotou veřejné zakázky, nabídkovými cenami dalších účastníků zadávacího řízení i s hodnotou veřejných zakázek s obdobným předmětem plnění jako v nyní posuzované věci. Podle žalobce jsou závěry žalovaného v této části napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože z nich nelze dovodit, že je žalobcem předložená nabídková cena nepřiměřeně nízká, to i s ohledem na skutečnost, že konečná hodnota veřejné zakázky doposud není známa, neboť její skutečný rozsah bude zřejmý až na základě vypracované a schválené projektové dokumentace.
7. Nesprávný je pak podle žalobce také závěr žalovaného, že v kontextu dlouhodobého přístupu žalobce ke správním řízením vedeným před žalovaným lze rozpoznat jakýsi „modus operandi“ žalobce, kdy ten účelově podává nabídky s nepřiměřeně nízkou nabídkovou cenou za účelem následného vypočtu kaucí v zákonem nejnížší přípustné výši. K tomuto žalobce poukazuje na celkem 33 zahájených správních řízení před žalovaným, z nichž žalobce toliko ve třech případech uhradil kauci v zákonem nejnížší možné výši, a to za situace, kdy takto složené kaucí zcela odpovídaly hodnotě předmětných veřejných zakázek s ohledem na zjištěný rozsah vad či znění zadávacích podmínek. Závěr žalovaného o konstantním zneužívání práva, resp. o „modu operandi“ žalobce, tedy podle žalobce nemá v ničem oporu.
8. Argumentuje-li dále žalovaný zjevnou finanční výhodou, kterou by účelově podaná nabídka mohla žalobci přinést, neboť nepodal-li by nabídku žádnou, byl by povinen uhradit kauci ve výši 100 000 Kč, nikoli „pouze“ 50 000 Kč jako v nyní posuzované věci, pak žalobce uvádí, že je pro něj každá finanční ztráta ztrátou, tedy i částka 50 000 Kč, protože návrh k žalovanému podává pouze tehdy, kdy je podle něj postup zadavatele zjevně nezákonný. Žalovaný dle žalobce rovněž přehlíží skutečnost, že nepodal-li by žalobce nabídku žádnou, nemohl by se stát ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) ZZVZ účastníkem zadávacího řízení.
9. Ke tvrzení žalovaného ve vztahu k údajnému zneužití práva žalobce zdůrazňuje, že při podání účelové nabídky by si již v době jejího podání musel být jistý, že zadavatel žalobcem uplatněné námitky odmítne, protože žalobci nezbude jiná možnost než podat návrh na zahájení správního řízení k žalovanému. Žalobce ovšem v době podání nabídky nemohl předpokládat, že bude nucen návrh k žalovanému podat, neboť se domníval, že nezákonný postup napraví sám zadavatel. Ani k tomuto ovšem žalovaný nepřihlédl.
10. Žalobce tedy navrhuje, aby zdejší soud napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem, i při jednání soudu.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

11. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a setrává na závěrech, na nichž je založeno napadené rozhodnutí.
12. Podle žalovaného ze závěrů učiněných v napadeném rozhodnutí jasně plyne, že žalobce podal v zadávacím řízení nabídku ryze formální (účelovou), bez úmyslu být jejím obsahem vázán, a to za účelem umělého snížení výše kaucí pro podání návrhu na zahájení správního řízení na její zákonné minimum. Ze skutkových poměrů je přitom podle žalovaného zjevné, že žalobcem podaná nabídka byla v mimořádném rozsahu neúplná, neboť v ní chyběla většina požadovaných dokumentů, což přinejmenším vyvolává pochybnosti o vážně míněné

účasti žalobce v zadávacím řízení. Nabídková cena ve výši 5 000 000 Kč, kterou žalobce v rámci podané nabídky předložil, je nadto nepřiměřeně nízká ve vztahu k předpokládané hodnotě veřejné zakázky (39 050 000 Kč), nabídkovým cenám ostatních dodavatelů (33 223 620 Kč a 37 950 000 Kč) a hodnotě veřejných zakázek s obdobným předmětem plnění (47 200 000 Kč, 29 957 855 Kč, 32 708 384 Kč a 16 319 093,66 Kč), ta navíc odpovídá nejnižší možné výši kauce stanovené ZZVZ. Žalovaný dále konstatuje, že s ohledem na kontext dalších správních řízení vedených před žalovaným na návrh žalobce je zjevný žalobcův postup, kterým si prostřednictvím čistě formálních (účelových) nabídek zajišťuje možnost mít práva účastníka zadávacího řízení, což jej následně opravňuje k podání námitek a v případě jejich odmítnutí k podání návrhu na zahájení správního řízení před žalovaným, se kterým následně složí kauci v její minimální výši. V kontextu uvedených skutečností je dle žalovaného zřejmé, že se žalobce dopouští zneužívání práva, čímž popírá smysl a účel institutu kauce, pročež jeho nabídkovou cenu nelze pro výpočet kauce dle § 255 odst. 1 věty první ZZVZ akceptovat.

13. Žalovaný tedy navrhuje, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. I žalovaný na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem, i při jednání soudu.

IV. Posouzení věci

14. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.). Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáváno v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
15. Žaloba není důvodná.
16. Zdejší soud se nutně nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího správního řízení. Tvrdí-li žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pak ji shledává v závěru žalovaného, že nabídka žalobce byla podána ryze účelově s úmyslem umělého snížení kauce na její zákonné minimum. Podle žalobce jde o závěr nesprávný, který je založen na nedostatečném zjištění skutkového stavu, nadto z ostatních řízení vedených žalovaným zahájených na návrh žalobce plyne, že se žalobce tvrzeného zneužití práva systematicky nedopouští. Ve vztahu ke konkrétním argumentům nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalobce odkazuje na dílčí závěr žalovaného stran nepřiměřeně nízké nabídkové ceny; podle žalobce není patrné, jakým způsobem žalovaný stanovil veřejné zakázky s obdobným předmětem plnění pro účely posouzení přiměřenosti žalobcem vyjádřené nabídkové ceny, jaké parametry posuzoval či zda předpokládané hodnoty plnění odpovídají ceně předmětných veřejných zakázek. Nepřezkoumatelný je pak dle žalobce rovněž dílčí závěr o „modu operandi“ žalobce, neboť v tomto ohledu jsou závěry učiněné žalovaným v rozporu s řízeními vedenými v minulosti před žalovaným na základě návrhů podaných žalobcem.
17. Namítá-li žalobce takto nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pak ji sice opírá o tvrzení, že způsob vypořádání je nesrozumitelný, eventuálně že závěry žalovaného nejsou dostatečně odůvodněny, současně však žalobce s nosnou argumentační linií obou postupně vydaných rozhodnutí žalovaného zcela jasně, podrobně a věcně polemizuje a konkrétními

argumenty s ní nesouhlasí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost musí být ovšem vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro skutečnou nemožnost zjistit samotný obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2008, č.j. 7 Afs 212/2006 - 76); není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na situace, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty uplatněné námitky, popř. se dopustí dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2013, č.j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29.6.2017, č.j. 2 As 337/2016-64), přehlédnout přitom nelze ani skutečnost, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví jasný právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí, což jako ústavně konformní shledal i Ústavní soud např. v nálezu ze dne 12.2.2009, sp.zn. III. ÚS 989/08.

18. Pokud jde o srozumitelnost a důvody nyní napadeného rozhodnutí, pak napadené rozhodnutí obsahuje jasné a srozumitelné odůvodnění, v němž je zrekapitulován procesní vývoj včetně nosných důvodů prvostupňového rozhodnutí a rozkladové argumentace, zároveň jsou v něm dostatečně zřetelně uvedeny důvody, na jejichž základě předseda žalovaného dospěl k závěru o zjevném zneužití práva ze strany žalobce (především str. 8-12), stejně jako důvody, pro které pokládá jednotlivé rozkladové námitky za neopodstatněné. Nacházejí-li se podle žalobce v napadeném rozhodnutí závěry, které dle jeho názoru nejsou v dostatečné míře odůvodněny či prokázány, pak jednotlivé pasáže napadeného rozhodnutí, na jejichž text žalobce poukazuje, jsou součástí větších a ucelených argumentačních celků, které jsou odvislé od jednotlivých žalobních bodů a které ve výsledku působí zcela srozumitelně. Napadené rozhodnutí k jednotlivým okruhům rozkladové argumentace podle zdejšího soudu dostatečně určitě vykresluje, jak a proč žalovaný dospěl k závěru o účelovosti žalobcem podaného návrhu, a zároveň jasně prezentuje úvahy žalovaného (i jeho předsedy), které vedly k závěru, že takto podaná nabídka je v rozporu se smyslem a účelem § 255 ZZVZ, proč k ní pro účely stanovení výše kaucy nelze přihlížet. Ze samotného obsahu žaloby a vymezení (věcných) žalobních bodů přitom bezpečně plyne, že napadené i jemu předcházející rozhodnutí bylo pro žalobce velmi dobře srozumitelné a nosné důvody napadeného a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí byly pro žalobce dostatečně čitelné.
19. Napadené rozhodnutí tudíž z pohledu přezkoumatelnosti ob stojí, a to jak v otázce srozumitelnosti, tak v otázce důvodů, na kterých je založeno, přičemž zdejší soud neshledal ani jiné důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti. Věcný nesouhlas žalobce s pohledem žalovaného je již otázkou zákonnosti (věcné správnosti) napadeného rozhodnutí a procesního postupu žalovaného, jenž jej k němu přivedl.
20. Spor je v nyní posuzované věci o to, zda žalobce byl při podání návrhu na zahájení správního řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele (osoby zúčastněné na řízení)

povinen složit kauci ve smyslu § 255 odst. 1 věty první ZZVZ, tj. ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele (jak tvrdí žalobce), či ve smyslu § 255 odst. 1 věty druhé ZZVZ, tj. ve výši 100 000 Kč, neboť žalobce podal do zadávacího řízení ryze formální nabídku (obsahující jen formálně uvedenou nabídkovou cenu), z níž při podání návrhu na zahájení správního řízení byla vypočtena kauce v nejnižší možné zákonné výši, což je postup představující zjevné zneužití práva směřující k popření účelu kauce, pročez uvedenou nabídkovou cenu nelze pro účely stanovení kauce podle § 255 odst. 1 ZZVZ akceptovat (jak tvrdí žalovaný).

21. Nesporné je přitom mezi žalobcem a žalovaným to, že žalobce podal do zadávacího řízení nabídku, čímž se stal účastníkem zadávacího řízení; jako nabídkovou cenu přitom stanovil částku 5 000 000 Kč. Nesporné je i to, že žalobce podal návrh na zahájení správního řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele (osoby zúčastněné na řízení) k žalovanému a zároveň na jeho bankovní účet složil kauci 50 000 Kč. Nesporné je konečně i to, že žalovaný správní řízení zastavil, neboť dle jeho názoru v souvislosti s podáním návrhu navrhovatele (žalobce) nedošlo ke složení kauce v zákonem stanovené výši, tj. ve výši 100 000 Kč, přitom složení kauce ve výši 50 000 Kč bylo podle žalovaného v kontextu žalobcem podané nabídky výsledkem zneužití práva ze strany žalobce.
22. Podle § 250 odst. 1 věty první ZZVZ je navrhovatel povinen složit na účet žalovaného kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele za celou dobu plnění veřejné zakázky (nebo za dobu prvních čtyř let plnění v případě smluv na dobu neurčitou), nejméně však ve výši 50 000 Kč, nejvýše však ve výši 10 000 000 Kč. Podle § 250 odst. 1 věty druhé ZZVZ v případě, že navrhovatel nemůže stanovit celkovou nabídkovou cenu, je povinen složit kauci ve výši 100 000 Kč.
23. V nyní posuzované věci vyvstává otázka, zda je žalovaný pro účely výpočtu kauce podle § 255 odst. 1 ZZVZ povinen bez dalšího („slepě“ a „vždy“) akceptovat nabídkovou cenu uvedenou navrhovatelem v jím podané nabídce, anebo zda je přípustné, aby za určitých skutkových okolností podrobil navrhovatelem podanou nabídku (nabídkovou cenu) posouzení a v návaznosti na jeho výsledek teprve dospěl k závěru o (správné) výši kauce podle § 255 odst. 1 ZZVZ. Bude-li odpovědí na uvedenou otázku závěr, že žalovaný je k takovému posouzení za určitých skutkových okolností oprávněn, vyvstane otázka navazující, tedy zda byl žalovaný v tomto konkrétním případě (za skutkových poměrů nyní posuzované věci) oprávněn konstatovat, že žalobce byl povinen složit kauci nikoli podle § 255 odst. 1 věty první ZZVZ (ve výši 1 % z nabídkové ceny, tj. 50 000 Kč), nýbrž podle § 255 odst. 1 věty druhé ZZVZ (ve výši 100 000 Kč).
24. Ačkoli v ZZVZ není pojem „nabídková cena“ konkrétně definován, nabídkovou cenou (i pro účely výpočtu kauce ve smyslu § 255 ZZVZ) je – jednoduše řečeno – cena, za kterou se dodavatel zavázal realizovat předmět plnění veřejné zakázky (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 21.10.2020, č.j. 30 Af 63/2018-93). Podá-li přitom dodavatel nabídku, ve které stanoví nabídkovou cenu (je-li nabídková cena kritériem hodnocení nabídek), vyjadřuje tím jasně úmysl stát se účastníkem zadávacího řízení ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) ZZVZ a zároveň úmysl být svojí nabídkou (tj. i nabídkovou cenou) pro účely zadávacího řízení na konkrétní veřejnou zakázku vázán; dodavatel tedy podáním nabídky navrhuje, že bude veřejnou zakázku realizovat za podmínek a v rozsahu stanoveném zadávací dokumentací za cenu, kterou uvedl v nabídce (je-li nabídková cena kritériem hodnocení nabídek, tj. měl-li podle zadávací dokumentace nabídkovou cenu ve své nabídce uvést). Je-li s účastí dodavatele v zadávacím řízení spojen úmysl být vázán nabídkou, včetně nabídkové

ceny, je zřejmé, že nabídka podaná ryze formálně (účelově), v sobě takovýto úmysl nenese, neboť není motivována zájmem dodavatele uspět v zadávacím řízení, nýbrž zájmem zcela odlišným (např. získání práv účastníka řízení, umělé snížení kaucí pro podání návrhu apod.)

25. Účelem (smyslem) institutu kaucí je dle ustálené soudní praxe snaha zamezit zneužívání nástrojů ochrany (obran) ze strany účastníků zadávacího řízení. Stanovení kaucí má eliminovat zjevně účelové a bezdůvodné návrhy, jejichž cílem je pouhé blokování dalšího průběhu zadávacího řízení. Praktickým důsledkem je poté omezení množství podaných návrhů k žalovanému takovým způsobem, aby se mohl zaměřovat pouze na závažné (významné) případy porušení zadávacího řízení (srov. například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29.8.2017, č.j. 29 Af 17/2016-183, a ze dne 12.1.2012, č.j. 62 Af 42/2010-131). Kauce složená na účet žalovaného tedy v podstatě slouží jako „jistina“ za vážnost podaného návrhu k žalovanému, která je navrhovatelovi vrácena, je-li jeho návrh shledán důvodným (v opačném případě kaucí propadá). Takto vyjádřený účel a smysl kaucí může být šetřen pouze v případě, kdy kaucí podle § 255 odst. 1 věty první ZZVZ bude stanovena z nabídkové ceny, která je myšlena vážně, je motivována zájmem dodavatele v zadávacím řízení o veřejnou zakázku uspět, a kterou má dodavatel úmysl být za podmínek uvedených v zadávací dokumentaci vázán, tj. je připraven předmět plnění realizovat; pouze takto stanovená kaucí fakticky reflektuje hodnotu, jakou má pro navrhovatele jeho účast v zadávacím řízení.
26. Aplikoval-li by se výklad opačný – dovozovaný žalobcem – byl by žalovaný povinen za všech okolností (bez výjimky) zcela nekriticky („slepe“) přijmout kaucí vypočtenou z nabídkové ceny uvedené v nabídce, a to i za situace, kdy by ze skutkových okolností bylo zcela zjevné, že nabídka byla podána ryze formálně (účelově), pročť nelze mít pochyb o tom, že jedinou motivací navrhovatele bylo snížit kaucí pro podání návrhu na zahájení správního řízení na její zákonné minimum či na částku se k němu blížící. Takovýto přístup by ovšem nepřiléhavě oslaboval význam a míru pravomoci žalovaného v oblasti kontroly a dohledu nad procesem zadávání veřejných zakázek, neboť by musel tzv. „zavírat oči“ před zjevným obcházením zákonné úpravy a jejím zneužíváním v případech, kdy z daných skutkových poměrů jasně plyne, že k takovému zneužití práva ze strany účastníků zadávacího řízení fakticky dochází. Takový výklad by byl ovšem zjevně v rozporu se smyslem a účelem dozoru ze strany žalovaného nad procesem zadávání veřejných zakázek podle ZZVZ.
27. Žalobce v tomto směru dovozuje, že by potvrzením napadeného rozhodnutí došlo ke vzniku nežádoucího precedentu, podle něhož by byl žalovaný povinen u každého jednotlivého případu zkoumat, zda nabídky podané dodavateli byly projevem jejich vážné vůle účastnit se zadávacího řízení, či nikoli. Ačkoli lze se žalobcem v obecné rovině souhlasit stran vzniku precedentu pro budoucí rozhodovací praxi žalovaného, nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce přezkum nabídky a nabídkové ceny pro účely výpočtu kaucí vnímá odtržené od kontextu nyní posuzované věci, kdy se žalovaný žalobcově nabídce podrobněji věnoval v důsledku řady vzájemně propojených skutečností, ze kterých mu vznikly pochybnosti o skutečném účelu žalobcem podané nabídky. Zdejší soud vnímá, že by obecným (bezbrhým) otevřením možnosti přezkumu nabídky a nabídkové ceny pro účely stanovení výše kaucí podle § 255 odst. 1 ZZVZ mohlo dojít k nežádoucí situaci, kdy by byl žalovaný oprávněn zkoumat účel každé podané nabídky, což by zajisté nebylo vhodné ani účelné, pročť zdůrazňuje, že jistě nemůže jít o zcela běžný (standardní) postup (nástroj) žalovaného v rámci jeho dozoru nad procesem zadávání veřejných zakázek. Oprávnění takto přistupovat k podaným nabídkám (a v nich obsaženým nabídkovým cenám) by mělo být dáno jen za

specifických skutkových poměrů. Přezkum nabídky (a nabídkové ceny) v souvislosti s výší kaucí při podání návrhu na zahájení správního řízení podle § 255 odst. 1 ZZVZ lze dle zdejšího soudu připustit pouze tehdy, kdy ze skutkových poměrů konkrétního případu žalovanému vznikne důvodná pochybnost o pravém účelu podání nabídky (nabídkové ceny) navrhovatelem.

28. Zdejší soud tedy nesdílí pohled žalobce, že oprávnění k přezkumu nabídky (a nabídkové ceny) pro účely stanovení výše kaucí by – v případě potvrzení napadeného rozhodnutí – mělo být využitelné obecně, tj. na každý případ bez rozdílu (vždy), a v případě zrušení napadeného rozhodnutí by to znamenalo, že takové oprávnění nemá žalovaný vůbec (nikdy). Smysl a účel dozorových pravomocí žalovaného nad procesem zadávání veřejných zakázek bude totiž dobře naplněn tehdy, bude-li žalovaný k přezkumu nabídky (a nabídkové ceny) v souvislosti s výší kaucí podle § 255 odst. 1 ZZVZ oprávněn u zjevných (a nejzávažnějších) případů zneužití institutu kaucí, tj. bude-li se mu v konkrétních skutkových poměrech posuzované věci jevit jako velmi pravděpodobné (prakticky jisté), že nabídka (nabídková cena) navrhovatele byla podána ryze účelově (formálně).
29. K postupu, jaký žalovaný v nyní posuzované věci zvolil, tedy žalovaný podle zdejšího soudu obecně oprávněn je. Posouzení oprávněnosti žalovaného k takovému postupu a k vyslovení závěru o potřebě stanovit kauci podle § 255 odst. 1 věty druhé ZZVZ konkrétně v nyní posuzované věci je pak otázkou samostatnou.
30. Žalobce podal v zadávacím řízení nabídku, čímž se stal ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) ZZVZ účastníkem zadávacího řízení. Podle žalovaného byla tato nabídka neúplná v takové míře, že mu vznikly pochybnosti o vážně míněné účasti žalobce v zadávacím řízení. Dodavatelé měli dle zadávací dokumentace jako součást svých nabídek předložit minimálně krycí list nabídky, údaje o formě případné spolupráce dodavatelů v případě společné nabídky, doklad o výši jistoty, smlouvu o dílo včetně předepsaných příloh (platební formulář, seznam poddodavatelů, vymezení obchodního tajemství, tabulka pro účely hodnocení v rámci hodnotícího kritéria č. 2) a doklady ke splnění vyžadované kvalifikace (bod 6. a násl. zadávací dokumentace). Žalobce v rámci podané nabídky předložil smlouvu o dílo, výpis z obchodního rejstříku a výpis ze živnostenského rejstříku; ostatní požadované přílohy nedoložil.
31. Z návrhu žalobce na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ze dne 4.2.2022 plyne, že žalobce brojil proti zadávacím podmínkám stran kritérií technické kvalifikace dodavatele (seznam stavebních prací poskytnutých dodavatelem za posledních 5 let před zahájením zadávacího řízení; osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci vztahující se k požadovaným stavebním pracím – hlavní projektant, geodet; oprávnění dodavatele vydané výrobcem nebo autorizovaným prodejcem k pokládce nabízeného umělého polyuretanovaného povrchu), proti použití metody „Design & Build“ pro realizaci veřejné zakázky, proti délce lhůty pro podání nabídek a proti kritériím hodnocení nabídek. V nabídce žalobce chyběly doklady vztahující se k těmto zadávacím podmínkám, ale také (navíc) další doklady, vůči jejichž relevanci či zákonnosti žalobce v návrhu na zahájení správního řízení ničeho nenamítal, konkrétně jde o doklady k prokázání technické kvalifikace (osvědčení o odborné kvalifikaci - stavbyvedoucí; opatření dodavatele k zajištění kvality; opatření dodavatele v oblasti řízení z hlediska ochrany životního prostředí; vzorky, popisy nebo fotografie výrobků určených k dodání; doklady prokazující shodu požadovaného výrobku s požadovanou technickou normou nebo technickým dokumentem), doklad o poskytnutí jistoty a přílohy smlouvy o

dílo. Za těchto skutkových východisek žalovanému pochybnosti stran žalobcovy nabídky (a nabídkové ceny) podle zdejšího soudu vznikly zcela oprávněně.

32. ZZVZ je postaven na obecném principu, že má-li dodavatel o plnění veřejné zakázky vážně míněný zájem a splňuje-li podmínky stanovené zadávací dokumentací, podá ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) ZZVZ nabídku, čímž se stane účastníkem zadávacího řízení. Podá-li dodavatel nabídku neúplnou, má zadavatel možnost (nikoli však povinnost) jej ve smyslu § 46 odst. 1 ZZVZ vyzvat k jejímu doplnění, případně může daného dodavatele fakultativně podle § 48 odst. 2 ZZVZ, případně obligatorně podle § 48 odst. 8 ZZVZ ze zadávacího řízení vyloučit. Pro případ, že by dodavatel se zněním zadávacích podmínek nesouhlasil, neboť by je shledal nezákonnými, ZZVZ předjímá možnost dodavatele podat návrh na zahájení řízení o přezkumu úkonů zadavatele dle § 249 a násl. ZZVZ (po marném vyčerpání námitek k zadavateli). ZZVZ ovšem nikterak nestanoví povinnost dodavatele, který shledává zadávací podmínky nezákonnými, „vstoupit“ do zadávacího řízení s ryze formální (resp. mimořádně neúplnou) nabídkou. Naopak, soudní praxe konstantně dovozuje, že nesouhlasí-li dodavatel se zadávacími podmínkami, je oprávněn podat (a má podat) námitky proti zadávacím podmínkám, a neučiní-li tak, musí podat nabídku v souladu se zadávacími podmínkami (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 150/2014-64 ze dne 19.1.2015). Podání značně neúplné nabídky, nevyhovující zadávacím podmínkám (následně odůvodňované kupř. právě nesouhlasem se zadávacími podmínkami, eventuálně jejich nejasností), tudíž stěží může být důkazem skutečného zájmu o účast v zadávacím řízení, resp. o získání veřejné zakázky.
33. Argumentuje-li tedy žalobce, že jeho motivací pro podání nabídky byla účast v zadávacím řízení, přičemž nedodání všech požadovaných dokladů nikterak neprokazuje, že by neměl vážný zájem se zadávacího řízení účastnit, nemůže tento argument proti závěrům žalovaného obstát za situace, kdy žalobce spolu s nabídkou předložil toliko tři dokumenty (smlouvu o dílo, výpis z obchodního rejstříku a výpis ze živnostenského rejstříku) z více než deseti požadovaných. Naopak lze za této situace plně sdílet závěr žalovaného, že jde o neúplnost nabídky vymykající se běžným poměrům, a tedy o neúplnost mimořádnou, která přinejmenším již sama o sobě (i bez posouzení ostatních skutkových okolností) vyvolává pochybnosti o vážně míněné účasti žalobce v zadávacím řízení, který si musel být vědom, že s nabídkou v takové míře neúplnou nemůže v zadávacím řízení (při toliko fakultativním oprávnění zadavatele jej k doplnění nabídky vyzvat podle § 46 odst. 1 ZZVZ) uspět. Neúplnost své nabídky ostatně žalobce v rámci správního řízení ani v řízení před zdejším soudem vůbec nepopíral. Ze skutkových poměrů posuzované věci přitom nevyplývá, že by existovala objektivní skutečnost, pro kterou by byl žalobce nucen takto mimořádně neúplnou nabídku podat; možnost obrany proti domnělému nezákonnému postupu zadavatele by mu – jak již shora uvedeno – náležela i v případě, kdy by nabídku (pro nesouhlas se zadávacími podmínkami) v zadávacím řízení vůbec nepodal, pročez obava z nemožnosti takové obrany pro případ nepodání nabídky takovou objektivní skutečností být nemůže. Takovou objektivní skutečností nadto nemůže být ani obava, že by v mezidobí – bez podání nabídky – zadávací řízení proběhlo bez účasti žalobce a že by v mezidobí – bez podání nabídky, byť po podání námitek proti zadávacím podmínkám k zadavateli – byla na veřejnou zakázku (s jiným dodavatelem) uzavřena smlouva (tomu brání § 246 odst. 1 písm. b) ZZVZ a v případě nesouhlasu s rozhodnutím zadavatele o námitkách pak dále § 246 odst. 1 písm. c) a d) ZZVZ). Takovou objektivní skutečností pak nemůže být ani obava žalobce, že by mu bez podání nabídky nesvědčila práva účastníka zadávacího řízení (žalobce při

jednání soudu zmiňoval právo nahlédnout do zprávy o hodnocení nabídek), protože žalobce mohl být pro podání nekompletní nabídky kdykoli ze zadávacího řízení vyloučen (§ 48 odst. 1 a 2 písm. b/ ZZVZ). Ačkoli lze s žalobcem v obecné rovině souhlasit, že neúplnost nabídky sama o sobě nepostačí pro vyslovení závěru o její účelovosti (formálnosti), jde o skutečnost, která je významná v kontextu dalších skutkových okolností.

34. Žalovaný opírá svůj závěr o účelovosti podané nabídky také o nabídkovou cenu, která byla součástí žalobcovy nabídky. Zadavatel stanovil předpokládanou hodnotu veřejné zakázky ve výši 39 050 000 Kč a do zadávacích podmínek ji také uvedl (bod 4. zadávací dokumentace). Žalobce v návrhu smlouvy o dílo, jež byla součástí jeho nabídky, uvedl, že smluvní cena byla stanovena na základě jím podané nabídky a představuje částku 5 000 000 Kč. U zbylých dvou nabídek dodavatelů, kteří se zadávacího řízení také účastnili, činila nabídková cena 33 223 620 Kč a 37 950 000 Kč. Žalovaný v rámci prvostupňového rozhodnutí poukázal dále na čtyři veřejné zakázky s obdobným předmětem plnění jako v nyní posuzované věci (rekonstrukce stadionu), u nichž byly na jejich realizaci uzavřeny smlouvy o dílo s konečnou cenou ve výši 47 200 000 Kč (zde jde o předpokládanou hodnotu veřejné zakázky, neboť zadávací řízení bylo z důvodu časových průtahů zrušeno), 32 708 384 Kč, 29 957 855 Kč a 16 319 093,66 Kč (v podrobnostech body 65. – 70. prvostupňového rozhodnutí). Tyto skutečnosti i podle zdejšího soudu závěr žalovaného o účelovosti podané nabídky podepírají.
35. Tvrdí-li žalobce, že předpokládaná hodnota veřejné zakázky (39 050 000 Kč) nemůže odpovídat jejímu skutečnému rozsahu, neboť ten bude s ohledem na zadavatelem stanovenou metodu „Design & Build“ (vybraný dodavatel sám zpracuje projektovou dokumentaci, zajistí stavební povolení a následně realizuje stavební práce; viz bod 3.1.2. zadávací dokumentace) znám až na základě vypracované a schválené projektové dokumentace, nadto podle žalobce není patrné, na základě jakých parametrů žalovaný zvolil veřejné zakázky s obdobným předmětem plnění, pročez je nelze ve vztahu k nyní projednávané veřejné zakázce považovat za relevantní, pak s ním zdejší soud nesouhlasí. Předně správním spisem prochází dokument „Vyjádření k prohlášení Ing. arch. Lubomíra Korčáka, Ing. Pavla Krále ve věci projektové dokumentace veřejné zakázky ‘Reko AS Karlovy Vary 2021’ včetně posouzení nabízené ceny společnosti VYSSPA Sports Technology s.r.o.“ Ing. Karla Srněnského, který byl doložen přílohou vyjádření zadavatele k návrhu na zahájení řízení o přezkumu úkonů zadavatele ze dne 17.2.2022. Ing. Karel Srněnský, autorizovaný inženýr pro pozemní stavby, se v rámci tohoto dokumentu v podrobnostech vyjadřuje k předpokládané hodnotě veřejné zakázky a výši nabídkové ceny předložené žalobcem, přičemž dochází k závěru, že „[o]dborně vzato je cena ve výši 5 mil Kč. (sic!) zcela mimo reálnou velikost a složitost díla.“ Zadavatel přitom ve svém vyjádření uvedl, že předpokládanou hodnotu veřejné zakázky stanovil na základě výpočtu poskytnutého Ing. Karlem Srněnským, který k ní dospěl po uvážení s ohledem na ceny materiálů, služeb a stavebních prací na trhu, náklady na zpracování projektové dokumentace apod. Především však zdejší soud zdůrazňuje, že zpochybňuje-li žalobce konstantně (ve správním řízení i nyní v řízení před zdejším soudem) správnost předpokládané hodnoty veřejné zakázky, pak jednotlivé prvky, na jejichž základě byla vypočtena (např. ceny materiálů, náklady na zpracování projektové dokumentace apod.) jsou zadavatelem dostatečně konkretizovány, stejně tak proces jejich zohlednění, který se promítl ve výpočtu provedeném Ing. Karlem Srněnským. Žalobce přitom žádnými odlišnými konkrétními údaji (skutečnostmi), které by

vzbuzovaly pochybnosti o správnosti výše předpokládané hodnoty veřejné zakázky (jež by nadto měly oporu ve správním spisu), vůbec neargumentuje.

36. Pakliže tedy byla předpokládána hodnota veřejné zakázky stanovena na 39 050 000 Kč, což odpovídá skutkovým podkladům procházejícím správním spisem, a jí také řádově odpovídaly nabídky zbylých dvou dodavatelů, pak žalobcova nabídka (nabídková cena) se těmito údaji vskutku vymyká, a to zcela podstatně (řádově). Přistoupil-li žalovaný za této situace k rámcovému ověření ceny realizace veřejných zakázek s obdobným předmětem plnění, pak výsledek tohoto ověření jeho pochybnosti dále podepřel. Vycházel-li žalovaný z hodnot 47 200 000 Kč, 32 708 384 Kč, 29 957 855 Kč a 16 319 093,66 Kč, což v podrobnostech okomentoval v bodech 65. – 70. prvostupňového rozhodnutí, přičemž především z prvostupňového rozhodnutí lze bezpečně seznat, v čem žalovaný shledával u jím vybraných veřejných zakázek podobnost s nyní poptávaným plněním (šlo o výstavby či rekonstrukce sportovních areálů, atletických drah, fotbalových hřišť apod.), pak pochybnosti v tom směru, že tyto veřejné zakázky vůbec neodpovídají (ani přibližně) předmětu nyní poptávaného plnění, z ničeho neplynou; žalobce, hodlal-li srovnatelnost zpochybnit, přitom nenavrhl žádné dokazování ani v průběhu správního řízení, ani v průběhu řízení před zdejší soudem. Ze skutkových okolností nyní posuzované věci nadto nevyplývá žádná objektivní skutečnost, pro kterou by žalobce mohl důvodně předpokládat, že reálná (konečná) cena veřejné zakázky bude téměř osminásobně nižší než jakou stanovil zadavatel předpokládanou hodnotu.
37. Pochybnosti ve vztahu k nabídkové ceně žalobce ve výši 5 000 000 Kč podle žalovaného vzbuzuje také skutečnost, že kromě toho, že byla stanovena nepřiměřeně nízko, přesně odpovídá zákonem minimálně stanovené výši kauce pro podání návrhu na zahájení správního řízení podle § 255 odst. 1 věty první ZZVZ (1 % z nabídkové ceny navrhovatele), tj. částce ve výši 50 000 Kč, kterou žalobce při podání návrhu složil na účet žalovaného. Nepodal-li by žalobce do zadávacího řízení nabídku žádnou, byl by povinen složit na účet žalovaného kauci ve výši 100 000 Kč podle § 255 odst. 1 věty druhé ZZVZ. I v tomto ohledu zdejší soud souhlasí se žalovaným. Argumentuje-li naproti tomu žalobce, že jej k podání nabídky motivoval zájem stát se účastníkem zadávacího řízení, pročez nabídku do zadávacího řízení podal, pak jde o tvrzení nepřipadné (již shora bylo dovozeno, že by v případě podání námitek proti zadávacím podmínkám bez podání nabídky nemohlo dojít k tomu, že by v mezidobí bylo zadávací řízení ukončeno uzavřením smlouvy s jiným dodavatelem, přitom byly-li by námitky důvodné, popř. byl-li by následně důvodný návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, pak by se to – coby důsledek nápravného opatření – projevilo přinejmenším ve změně zadávacích podmínek, za nichž by nabídky teprve byly podávány) a nedůvěryhodné (podal-li žalobce do zadávacího řízení nabídku mimořádně neúplnou, což ani nezpochybňuje, stěží lze předpokládat, že důvodně očekával, že se stane vybraným dodavatelem). Tvrzení žalobce, že nemá potřebu institut kauce jakkoli obcházet, neboť je se svými návrhy v řízení před žalovaným údajně vždy úspěšný, pročez je mu kauce vracena, pak ničeho nevypovídá o nyní posuzované věci. Ani v těchto směrech tedy argumentace žalobce nezpochybňuje závěry žalovaného.
38. Argumentace žalovaného stran tvrzeného „modu operandi“ žalobce, ze kterého má dle žalovaného plynout, že se žalobce obcházení institutu kauce ve smyslu § 255 odst. 1 ZZVZ dopouští systematicky (opakovaně), je pak podle zdejšího soudu nepodstatná, neboť nikterak nevypovídá o skutkových poměrech nyní posuzované věci. Obecně však lze odmítnout pohled ve smyslu „dopustil-li se žalobce uvedeného chování v jiných případech, jistě se jej

dopouští i nyní“. Na straně druhé je však podle zdejšího soudu stejně nepodstatná argumentace žalobce, že se v žádném ze žalovaným prezentovaných případů zneužití institutu kaucí nedopustil, neboť ani tato skutečnost nikterak nevypovídá o skutkových poměrech nyní posuzované věci. K této části polemiky mezi žalobcem a žalovaným, jež přesahuje okolnosti nyní posuzované věci, tedy zdejší soud nepřihlížel (a ani k návrhu žalobce při jednání nedokazoval).

39. Tvrdí-li dále žalobce, že – aby se mohl dopustit zneužití institutu kaucí – musel by už v době podání nabídky předpokládat, že jeho námítky budou zadavatelem odmítnuty, proč by bude nucen podat návrh na zahájení správního řízení k žalovanému, pak jde o úvahu, jež snad má toliko mást. Každé odmítnutí námitek totiž opravňuje jejich podatele (dodavatele) k uplatnění navazujících prostředků obrany dodavatele, tu tedy především návrhu na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, a námítky jsou – s předpokladem uplatnění navazujících prostředků obrany – vždy nutně podávány s rizikem, že budou odmítnuty.
40. Žalobce se na podporu svého názoru především dovolává závěrů správního řízení vedeného před žalovaným pod sp.zn. ÚOHS-S0218/2021/VZ, jehož účastníky byli žalobce a osoba zúčastněná na řízení, v němž žalobce podal nabídkovou cenu v totožné výši jako v nyní posuzované věci (tj. 5 000 000 Kč). Z dokazování při jednání zdejšího soudu vyplynulo, že v rámci uvedeného správního řízení byla mj. řešena otázka výpočtu kaucí při odstoupení navrhovatele (žalobce) ze zadávacího řízení před podáním návrhu na zahájení správního řízení, přičemž žalovaný dospěl k závěru, že se kaucí vypočítá z nabídkové ceny navrhovatele (žalobce). Z dokazování však též vyplynulo, že rozhodnutí žalovaného ze dne 30.9.2021, sp.zn. ÚOHS-S0218/2021/VZ, č.j. ÚOHS-33043/2021/500/AIV, bylo z procesních důvodů (zrušení zadávacího řízení zadavatelem) zrušeno rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 3.12.2021, sp.zn. ÚOHS-R0162/2021/VZ, č.j. ÚOHS-39849/2021/161/ČBŘ, a správní řízení vedené pod. sp.zn. ÚOHS-S0218/2021/VZ bylo zastaveno. Žalobce se tedy dovolává závěrů obsažených toliko v posléze zrušeném prvostupňovém rozhodnutí žalovaného. Z takového rozhodnutí žalobci žádné legitimní očekávání stran budoucí rozhodovací praxe žalovaného nemohlo vzniknout.
41. Pokud jde o žalobcův odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12.1.2012, č.j. 62 Af 42/2010-131, a na rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2019, sp.zn. ÚOHS-S0295/2019/VZ, č.j. S0295/2019/VZ-21197/2019/531/MKi, pak tato rozhodnutí byla založena na zcela odlišných skutkových poměrech. Jak je zdejšímu soudu známo z jeho úřední činnosti (ve vztahu k rozsudku ze dne 12.1.2012, č.j. 62 Af 42/2010-131) a jak vyplynulo z dokazování při jednání soudu (ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2019, sp.zn. ÚOHS-S0295/2019/VZ, č.j. S0295/2019/VZ-21197/2019/531/MKi), v tamních věcech především, odlišně od věci nyní posuzované, žalovanému nevznikly pochybnosti o skutečném záměru žalobcem podané nabídky, resp. nabídkové ceny. I těchto rozhodnutí se tudíž žalobce dovolává nedůvodně.
42. S ohledem na shora uvedené zdejší soud souhlasí se žalovaným, že se žalobce podáním ryze formální (účelové) nabídky v zadávacím řízení dopustil jednání, které je zjevně v rozporu se smyslem a účelem institutu kaucí podle § 255 ZZVZ. V tomto směru lze odkázat na soudy konstantně dovozovanou zásadu zákazu zneužití práva (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Afs 376/2018-46 ze dne 14.11.2019); přestože není zákaz zneužití práva výslovně upraven v tuzemských právních předpisech, jde o právní princip, který plní

funkci „záchranné brzdy“ pro případ, že by právní pravidla při svém doslovném uplatnění vedla k rozporu s materiální spravedlností, neboť by byla využita v rozporu se smyslem a účelem dané právní úpravy. Zákaz zneužití práva tedy představuje materiální korektiv formálního pojetí práva, který do právního řádu vnáší hledisko spravedlnosti (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 87/2016-60 ze dne 26.10.2016). Podal-li žalobce do zadávacího řízení ryze formální (účelovou) nabídku, ačkoli si musel být vědom, že s ní – především pro její neúplnost – nemůže v zadávacím řízení uspět, pročez lze mít za to, že jejím jediným účelem bylo získat žalobci výhodu spočívající v možnosti složit při podání návrhu na zahájení správního řízení kauci v její zákonem nejnížší přípustné výši, dopustil se (ve vztahu k § 255 odst. 1 ZZVZ) zneužití práva, resp. obcházení zákonné úpravy, což nemůže podléhat právní ochraně, pročez žalobcem uvedenou nabídkovou cenu nelze akceptovat jako relevantní pro účely stanovení kauce podle § 255 odst. 1 ZZVZ.

43. Lze tedy shrnout, že pojem „nabídková cena“ uvedený v § 255 odst. 1 ZZVZ je třeba vykládat nikoli ve smyslu jakékoli nabídkové ceny, kterou navrhovatel stanovil (resp. jež byla obsažena v jakékoli jím v minulosti podané nabídce), nýbrž ve smyslu nabídkové ceny, která je myšlena vážně, motivována zájmem dodavatele v zadávacím řízení o veřejnou zakázku uspět a zároveň reflektuje úmysl dodavatele být jejím zněním za podmínek uvedených v zadávací dokumentaci vázán, tj. je připraven předmět plnění realizovat. Z jednotlivých skutkových souvislostí nyní posuzované věci však žádný takovýto úmysl žalobce neplyne, pročez procentní sazbu výše kauce podle § 255 odst. 1 věty první ZZVZ nebylo možné aplikovat.
44. Žalovaný tudíž podle zdejšího soudu rozhodl zákonně a věcně správně, zastavil-li správní řízení podle § 257 písm. c) ZZVZ, neboť nedošlo k připsání správné výše kauce podle § 255 odst. 1 věty druhé ZZVZ.
45. Žádný ze žalobních bodů, jak byly v žalobě uplatněny, tedy zdejší soud nepokládá za důvodný a nad jejich rámec nelze ve vztahu k napadenému rozhodnutí dovodit ani žádný nedostatek, který by vyvolával vadu, k níž by musel zdejší soud přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

46. Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, navíc náhradu žádných nákladů řízení ani nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení pak podle § 60 odst. 5 s.ř.s. na náhradu nákladů řízení nemá právo, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí náklady vznikly, a k náhradě jiných nákladů řízení nebyl shledán žádný závažný důvod.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 4. května 2023

David Raus v.r.
předseda senátu